

Hebreeuws Christendom en de Kerk

Miles J. Stanford, uit: *Pauline Dispensationalism*,
Colorado Springs, 1993, Hoofdstuk 10, p. 45-54.

Oorspr. Titel van het artikel: *American Messianism*

Alle Schriftaanhalingen komen uit de Statenvertaling (1977 of HSV)
Vertaling, plaatje en voetnoten door M.V. 11-6-2009. Update 23-6-2019 (Links)

Een belangrijk theologisch vacuüm ontstaat als gevolg van het vervagen, zoniet uitwissen, van het leerstellige onderscheid tussen Israël en de Kerk, Wet en Genade.

Het dispensationele¹ vacuüm wordt dan op natuurlijke wijze gevuld door enerzijds het niet-dispensacionele Charismatische element en anderzijds de anti-dispensacionele Verbondsbeweging².

Te wijten aan haar gebrek aan dispensacionele bescherming is de Messiaanse Joden beweging in de VS ten prooi gevallen aan deze schadelijke factoren: Tongen³ en Wet. De hele beweging is gebaseerd op het laatstgenoemde: het wettelijke aspect van het Woord. De charismatische integratie is hoofdzakelijk te wijten aan de “Joden voor Jezus” invloed.

Om u behulpzaam te zijn betreffende het Hebreeuws Christelijke probleem zal ik u enkele uittreksels geven uit een boek dat ik recent las, aangevuld met mijn dispensacioneel gebaseerde commentaren.

De titel van het 142 pagina's tellende boek is *Hebrew Christianity: Its Theology, History, and Philosophy*. Het werd geschreven door Arnold Fruchtenbaum toen hij leefde in Israël in 1983 [Foto rechts]. Ik meen dat zijn thesissen typisch is voor het Amerikaans Messianisme.

Wat ik te zeggen heb zal erg beknopt zijn, zonder veel leerstellig detail. Het zal gewoon een opgave zijn van het contrast tussen Hebreeuws Christendom en de Kerk. De beweringen van het boek staan in de linkerkolom.

Hebreeuws “Christendom”	Paulinisch Christendom
Wat is een Hebreeuws Christen? Hij is een Jood die gelooft dat Jezus Christus de Messias is. Hij moet erkennen dat hij zowel een Jood is als een Christen (p. 12)	Dit is een poging om een dichotomie te maken die in Christus niet bestaat: er bestaat slechts “één nieuwe mens”, het “éne lichaam” (Efeziërs 2:14-16).
Indien een Jood de doop aanvaardt om zijn identiteit als Jood te verliezen, dan wordt hij niet langer beschouwd als een Hebreeuws Christen; hij	Hier is de droevige sleutel naar de Messianisten, hun ware houding en betrachting. Zij zijn eigenlijk Judaïsten. Zij stappen achterwaarts in het

¹ Dispensationalisme: De correcte leer dat Gods handelen met de mens verschillend is in verschillende dispensaties in de tijd. Deze dispensaties worden ook ‘bedelingen’ genoemd. Dit is het tegenovergestelde van de Verbondstheologie. <http://www.verhoevenmarc.be/PDF/dispensationalisme.pdf>.

² Verbondstheologie: Hier stelt men vast, dat alle beloften en profetieën in het Oude Testament betrekking hebben op het “verbondsvolk” Israël. Vervolgens stelt men vast, dat dit volk ongelovig was en bleef, in de dagen van de komst van de beloofde en geprofeteerde Christus, de Messias Israëls. Sindsdien dient het bekend te zijn “dat de zaligheid Gods de heidenen gezonden is, en dezen zullen horen” (Handelingen 28:28). De getrokken conclusie is, dat alle aan Israël beloofde zegeningen terecht zijn gekomen bij de Kerk, die beschouwd wordt als de voortzetting van het oudtestamentische Israël. Ook alle profetieën aangaande het Messiaansrijk - het Koninkrijk Gods - zouden vervuld worden aan de Kerk. Zie verder het Glossarium: <http://www.verhoevenmarc.be/PDF/Glossarium.pdf>.

Maar God *verving* Israël niet door de Gemeente! De Gemeente kwam er *tussenin*, als het internationale volk van de genadebedeling, en ze zal van de aarde verdwijnen bij haar opname. Van Israël (de olijfboom) waren enkel de takken afgebroken en de Gemeente werd in de plaats daarvan op de edele stam geënt. Maar na het gemeentetijdperk zal God Israël terug herstellen, echter in de verdrukkingstijd (70ste jaarweek). God heeft Zijn volk beslist niet verstoten, integendeel, hun toekomstige aanneming zal een nieuwe wereldlente inluiden: zie Romeinen 11.

³ Tongenspreken of glossolalie is de onbijbelse namaak van het spreken in vreemde, niet aangeleerde échte talen.

is een overloper, een verrader, een afvallige. Een Hebreeuws Christen is trots op zijn Jood-zijn (p. 13).

De Bijbel leert zeker dat er een Hebreeuws-Christelijk onderscheid is in het Lichaam van Christus (p. 17). Het is de continuïteit van het Abrahamitisch Verbond dat voorziet in de primaire basis van het Hebreeuws-Christelijke onderscheid. Gezien dat Verbond nog steeds zeer werkzaam is, zullen haar kenmerken ook betrekking hebben op de Hebreeuwse Christen, zowel in zijn positie als functie.

Eerst en vooral zijn Hebreeuwse Christenen nog steeds Joden, want zij zijn net zoals andere Joden afstammelingen van Abraham, Izaäk en Jakob. Ten tweede is het vaderland voor de Hebreeuwse Christen het land van Israël, en dit is waar zijn primaire loyaliteit zou moeten liggen, ongeacht waar hij woont.

Ten derde is de relatie van de Heidenen tot de Joden met betrekking tot zegen en vloek even waar voor de Hebreeuwse Christenen als voor andere Joden.

Hebreeuwse Christenen die gezegend of vervloekt worden wegens hun Jood-zijn zullen ontdekken dat de zegenaars gezegend en de vervloekers vervloekt zullen worden.

Tenslotte is er de kwestie van de besnijdenis. Vermits Hebreeuwse Christenen nog steeds vallen onder de andere bepalingen van het Abrahamitisch Verbond, vallen zij ook hieronder. Het is mijn overtuiging dat Hebreeuwse Christenen hun zonen moeten besnijden op de achtste dag (p. 28, 29).

Het punt is dat in Israël, in verleden, heden en toekomst, het een overblijfsel is dat getrouw is aan de openbaring van God. Dit is ook waar in de huidige dispensatie van genade; de Hebreeuwse Christenen zijn het overblijfsel van Israël vandaag.

Het overblijfsel is altijd in de natie, niet daarbuiten; en Hebreeuwse Christenen - het

Christendom, niet wetend waar zij naartoe gaan doch enkel wat zij geweest zijn.

Als u hen de leerstellige waarheden tracht aan te leren over hun identiteit en plaats als leden van het Lichaam van Jezus Christus, **zonder Judaïsme**, dan zal u in haast alle gevallen een **totale afwijzing** ondervinden, van zowel uw persoon als uw boodschap.

Die ervaring zal overeenkomen met de vurige en harde haat die bij de charismaten oplaait wanneer hun tongen-speelgoed wordt afgekeurd. Zulke reacties en attitudes jegens vitale waarheden, en hen die ze aanhangen, zijn zeker niet uit de Heilige Geest.

De Hebreeuwse Christen zoekt zichzelf in te sluiten in het Verbond dat tot Israël behoort, en dat van toepassing zal zijn en zijn vervulling zal kennen in het Duizendjarig Koninkrijk en de daarop volgende eeuwigheid.

Israël is een aardse natie en zal dat voor altijd zijn. De Kerk is hemels; de hemel is haar Thuis en zal dat voor altijd zijn. Jezus' Bruid is niet van deze wereld. Vele Hebreeuwse Christenen zijn overtuigde Zionisten.

Hun hele neiging is Judaïstisch. Zij falen erin hun schriftuurlijke relatie in te zien tot de Vader, de Heidenen en de wereld.

Paulus wilde de Joden afleiden van vleselijk ritualisme van elke aard, naar de geestelijke realiteit. "Let op de honden, let op de slechte arbeiders, let op de versnijdenis. Want wij zijn de besnijdenis, wij die God in de Geest dienen en in Christus Jezus roemen en niet op het vlees vertrouwen" (Fil. 3:2-3)

Zij zouden zich beter zien als een overblijfsel van het hedendaagse afgewezen Israël, dan dat zij zichzelf zien als integraal deel uitmakend van het hemelse Lichaam van Christus en de voordelen daarvan. "Bedenkt de dingen, die boven zijn, niet die op de aarde zijn. Want gij zijt gestorven, en uw leven is met Christus verborgen in God. Wanneer nu Christus zal geopenbaard zijn, Die

hedendaagse overblijfsel - maken deel uit van Israël en het Joodse volk. (p. 31).

In de vroege tijd (30-68 n.C.) was het Christendom Hebreeuws, en om het praktisch te zeggen: een sekte binnen het Judaïsme (p. 35). De Heidense gelovigen werden Christenen genoemd (Hand. 11:26) maar de Joodse gelovigen Nazarënen (Hand. 24:5) (p. 37).

Er kwamen verschillende golven van vervolging tegen de Hebreeuwse Christenen tussen 32 n.C. en 66 n.C.; niettemin bleven zij wonen onder hun eigen Joodse volk, woonden de Tempel- en synagogediensten bij, en onderhielden de Joodse religieuze praktijken. De gedragslijn van het Joodse Christendom was een gedragslijn die onderscheiden was van het Heiden-Christendom, maar er bleef steeds een alliantie tussen hen (p. 38).

In 1866 werd de “Hebreeuws Christelijke Alliantie van Groot Brittannië” gesticht op de premisse: Laten wij onze identiteit niet opofferen. Wanneer wij Christus belijden, houden wij niet op een Jood te zijn; niet enkel Saulus was, maar zelfs Paulus bleef een Hebreër van de Hebreëën.

Wij kunnen niet en zullen nooit het land van onze vaders vergeten, en het is ons verlangen dat wij gevoelens van patriotisme koesteren. Als Hebreërs, als Christenen, voelen wij ons samen gebonden; en als Hebreeuwse Christenen willen wij nauwer met elkaar verbonden zijn.

In 1915 werd de “Hebreeuws Christelijke Alliantie van Amerika” gesticht. In 1925 werd de “Internationale Hebreeuws Christelijke Alliantie” gesticht in Londen (p. 49).

De gelovige in Christus is vrij van de Wet van Mozes. Hij is ook vrij om gedeelten van de Wet van Mozes te houden als hij dat verlangt (p. 88).

Modern Judaïsme is niet hetzelfde als bijbels Judaïsme, noch is het de “vader van het Christendom”. Op zijn best kan het zijn broer genoemd

ons leven is, dan zult ook gij met Hem geopenbaard worden in heerlijkheid” (Kol. 3:2-4). Israël, in al haar koninklijke glorie, zal dit nooit evenaren!

Handelingen beschrijft de **overgang** van het Judaïsme en haar Wet, naar het Christendom en haar Leven. Het Christendom was nooit Hebreeuws, noch was het ooit Heidens. Christendom betekent de verheerlijkte Christus, en het werd geïnstalleerd door de neerdaling van de Geest van Christus op de dag van Pinksteren.

Het is ongetwijfeld zo dat er vruchtbare bedieningen zijn geweest waardoor vele Joden werden wedergeboren. Maar het moet gezegd worden, en er zou reeds lang geleden op moeten gewezen zijn, dat deze bedieningen tot de Joden dikwijls werken op een foute, zoniet valse premisse.

De natie van Israël, als zodanig, werd door God opzij gezet voor de Kerk/Genade-dispensatie. Het is nu Paulus' Christelijke Evangelie - niet het Messiaanse Koninkrijksevangelie - dat de door de Geest overtuigde Jood zal positioneren op hemelse grond, in de verheerlijkte Heer Jezus Christus als Verlosser. Hij is het Hoofd en het Leven van het geheel exclusieve Lichaam en Bruid - allen samen los van het aardse Israël en haar Koninkrijk.

Paulus die zijn nieuw leven en Evangelie van de verheerlijkte Heer Jezus ontving “predikte terstond Christus in de synagogen dat Hij de Zoon van God is” (Hand. 9:20). “Want ik heb u ten eerste overgegeven, hetgeen ik ook ontvangen heb, dat Christus gestorven is voor onze zonden, naar de Schriften; en dat Hij is begraven, en dat Hij is opgewekt ten derden dage, naar de Schriften” (1 Kor. 15:3-4).

Het feit van de gelovige zijn leven in Christus, en Christus' leven in hem, om nog niet te spreken over de vermaningen aan de Galaten en Hebreëën, sluiten zulke gedachte uit.

De Wet is een complete modus operandi - men kan niet pakken en kiezen, zelfs niet een Jood.

Bijbels Judaïsme kan de vader zijn van modern Judaïsme, maar de Bruid van de Heer Jezus Christus is beslist geen nakomeling ervan. De

worden, en bijbels Judaïsme is de vader van beide (p. 106).

Bron van de Kerk is in de hemel, en dat is haar eeuwige positie en verblijfplaats.

Dr. Chafer⁴ zei “Judaïsme is niet de knop die uitbloeide in het Christendom. Elk staat op zijn eigen grond van relatie tussen God en mens - de Jood door fysieke geboorte, de Christen door geestelijke geboorte; elk voorziet in instructies voor het leven van hun aanhangers - de Wet voor Israël, de leringen van genade voor de Kerk; elk heeft zijn terrein van bestaan - Israël op de aarde voor alle toekomstige tijden, de Kerk in de hemel” (Systematic Theology IV:248).

Er zijn voor de Hebreeuwse Christen bepaalde voordelen aan het houden van sommige of alle Feesten.

Ten eerste: ze zijn goede gelegenheden om het geloof te delen met ongelovige Joodse mensen, hen tonend hoe een bepaald Feest op het Messiaschap van Christus wijst.

Dr. Chafer wijst in de schriftuurlijke richting: “Het Evangelie moet door Jood en Heiden op gelijke wijze gedeeld worden, zonder verwijzing naar enige voormalige staat of beloften; deze mensen moeten beide geconfronteerd worden met de heerlijkheid van de hemelse realiteiten. Alle Joodse voordelen en Heidense nadelen zijn opzij gezet met het oogmerk dat het hemelse doel zou vervuld worden” (Systematic Theology IV:320).

Ten tweede: het Feest presenteert een goede manier om ons te identificeren met het Joodse volk. Deze materie van identificatie is erg belangrijk als een getuigenis van het Joods-zijn van ons geloof.

Hier zit het doortrapte **compromis** van alle misIEWerk tot de Joden: Neerbuigend strijden om de arme, verloren Jood te winnen; maar deze heeft nood aan een levende getuigenis van ons christelijke geloof om hem te winnen voor de verheerlijkte Zoon van God. Als de Hebreeuwse Christen meer wist van zijn identificatie met de Heer Jezus Christus in Zijn dood, begrafenis, opstanding en hemelvaart, dan zou hij niet zo vurig identificeren met het aardse Judaïsme.

Ten derde: het Feest voorziet in een basis voor het onderwijzen van de Joodse cultuur en geschiedenis. Dit is in het bijzonder belangrijk voor de consolidatie van de Joodse aard bij de kinderen van Hebreeuwse Christenen.

Hoe meer Joodse aard bij kinderen, hoe groter de barrière en vooroordelen voor hen ten aanzien van het Christendom

Ten vierde: de Feesten dienen als een gelegenheid om God te aanbidden en Hem te danken voor wat Hij gedaan heeft in de loop van de Joodse geschiedenis, en voor wat Hij voor ons gedaan heeft in de Messiaanse vervulling van de Joodse heilige dagen (p. 107).

Alhoewel al de Schrift nuttig is (2 Tim. 3:16), is niet alle Schrift gericht tot, noch bindend voor, de leden van Christus' Lichaam. De verheerlijkte Bruidegom spreekt tot zijn geliefde Bruid **aller-eerst** door de Paulinische Brieven voor de Kerk. Los van Paulus kunnen wij niets weten van de exacte betekenis van de meeste vitale doctrines voor de Christen, zoals de Verzoening, de Heiliging, de **Kerk**, en haar Opname.

⁴ Lewis Sperry Chafer (27 February 1871 - 22 August 1952) was born at Rock Creek, Ohio. Graduating from Oberlin College in 1892, he studied under Dr. Frank E. Finch and was ordained to the Presbyterian ministry in 1900. Chafer launched into evangelism, demonstrating talent as a Gospel singer, as well as a preacher. He toured as a renowned Bible lecturer from 1914 until 1924, when he founded Dallas Theological Seminary and became its first president. Chafer was widely honored, receiving a D.D. from Wheaton (1926), Lit.D., Dallas (1924), and Th.D. from the Aix-en-Provence, France, Protestant Seminary (1946). He wrote prolifically, producing his widely-read *Grace, Salvation and True Evangelism* and his monumental eight volume *Systematic Theology*. (Wikipedia).

Verwijder Paulus, of laat na te bouwen op Paulinische Kerkwaarheid, en er blijft maar weinig over dan de wetten van Mozes en het aardse Duzendjarige Koninkrijk. Er is niets in de hele Schrift met betrekking tot de groei van een Christen dat Paulus niet heeft behandeld - en dat op het hemelse vlak.

Zoals mijn oude vriend William Newell het stelde: “Paulus ontving **al zijn leringen uit de hemel**, van de Heer Jezus Christus in heerlijkheid, veeleer dan van Jezus op aarde, in Joods verband, vóór het Kruis. ... Paulus’ Evangelie van heerlijkheid heeft niets Joods aan zich - noch voor de geboorte, noch voor de groei. Hij werd zo compleet uit het Judaïsme gehaald en alle connecties met ‘oude dingen’ dat de Joden hem nooit meer zouden erkennen. En de Joodse bekeerlingen begrepen hem constant verkeerd - om nog niets te zeggen van de meeste Christenen vandaag!”

Wanneer Hebreeuwse Christenen naar Paulus verwijzen, dan proberen zij hem zo Joods mogelijk te houden. Maar Paulus verwierp zo iets: “Hoewel ik reden heb om ook **op het vlees te vertrouwen**; als iemand anders meent te kunnen vertrouwen op het vlees, ik nog meer: besneden op de achtste dag, uit het geslacht van Israël, van de stam van Benjamin, een Hebreeër uit de Hebreëen, naar de wet een Farizeeër; naar de ijver [*zonder kennis*] een vervolger van de gemeente; naar de rechtvaardigheid die in de wet is, onberispelijk geworden. Maar wat mij winst was, dat heb ik om Christus’ wil als schade beschouwd. Ja, beslist, ik beschouw ook **alles** als schade om de uitnemendheid van de kennis van Christus Jezus, mijn Heere; om **Wie** ik dat **alles** schade gerekend heb, en beschouw het als vuiligheid, opdat ik Christus mag winnen” (Fil. 3:4-8).

Paulus verwijst hier naar de verheerlijkte Heer Jezus Christus - “opdat ik **Hem** mag kennen” (Fil. 3:10). Hij, en onze hemelse positie in Hem, zullen nooit in het Judaïsme gevonden worden, in **niets**.

Ik herinner me nog goed een zondagsschoolklas onder de bomen van het Wheaton College, zo’n 45 jaar geleden, toen ik minzaam stelde dat de Tien Geboden niet bedoeld zijn voor de Christen. En ik herinner me dat er toen iets als een schokgolf doorheen de College-kerkfamilie ging. Ik, de roskop, had het weer gedaan!

Maar vanaf Paulus is het essentieel voor de Kerk dat zij zich onderscheidt van Israël en zich realiseert wie en waar zij is, namelijk “verborgen met Christus in God” (Kol. 3:3). Dat behoort tot de speciale nood van de zogenaamde ‘Hebreeuwse Christen’, een verkeerde benaming op zich.

Nu we iets begrepen hebben van de mindset van de huidige Messiaanse Beweging kunnen we best starten met een schone lei, vanaf het begin: bekeerlingen winnen voor het zuiver gesneden

Christendom, volledig weg van Messiaanse grond maar geheel op Hemelse grond. Heidenbekeerlingen zouden hier ook iets van kunnen leren!

Miles J. Stanford

Geselecteerde commentaren van Dr. ARNOLD G. FRUCHTENBAUM's 1994 boek ISRAELOGY: The Missing Link In Systematic Theology.

Zie verder over

De dispensatieleer:

- <http://www.verhoevenmarc.be/PDF/dispensationalisme.pdf>, en verder:
- <http://www.verhoevenmarc.be/#Bedelingen>

Het onderscheid tussen Israël en de Gemeente (Kerk):

- Rubriek "Israël en de Gemeente": <http://www.verhoevenmarc.be/#Israel>

De Hebrew Roots beweging of het Judaïstisch Christendom:

- Rubriek "Hebrew Roots beweging / Judaïstisch Christendom": <http://www.verhoevenmarc.be/#hebrewroots>

verhoevenmarc@skynet.be - www.verhoevenmarc.be - www.verhoevenmarc.be/NieuwsteArtikelen.htm